

ВЕСНА АЛЕКСИЋ

ЗОМБИЛЕРЦИ

Креативни центар

ВЕСНА АЛЕКСИЋ

ЗОМБИЛЕРЦИ

**ИЛУСТРОВАО
ДУШАН ПАВЛИЋ**

Креативни центар

Кад се само сетим...

– Колико ми дајеш за зомбилејце? – мољакао сам тату у време кад сам заволео игрице *Мајнкрафт*.

Давао ми је, али сасвим мало. Никад довољно.

– Док ова казаљка не дође довде – одговарао би ми показујући на велики сат у кухињи.

Било је то кад сам имао пет година, а сад, кад имам још толико, знам да је то било тек пола сата! Мама се противила још више, али сам зато проналазио њен паметни телефон и кришом настављао са игрицом; ухватила ме је у томе више пута и увек кажњавала. Нико из моје зграде није толико пута однео ђубре до контејнера као ја, али вредело је. Тада сам био сигуран да се мама у ствари плаши зомбија и да неће то да призна. Сад знам да није хтела да чкиљим превише у телефон.

Што се зомбија тиче, неко верује да они постоје, неко не верује; неко их се плаши, а неко не.

Ја сам их и тада, у то доба, сасвим пријатељски називао *зомбилејцима*, и то углавном због бака Гаце, да се *она* не би плашила. Она, бака, била ми је важна јер

сам се с њом играо уживо, без екрана. Та је и у игри хтела *све да изведе на чистицац*, како је говорила; и само је желела да зна који су добри ликови, а који зли. И било јој је необично важно да чује зашто неке зovem *зомбилејцима*.

– Аха... – понављала је, а непрекидно сам осећао да не разуме све баш најбоље, иако се, морам да признам, својски трудила!

И, стварно, разлика између зомбија и зомбилејаца постоји само у доброты. Оне који у игри испадну добри иако то нису по природи називао сам *зомбилејцима*.

А и добри су некад чинили нешто погрешно и од зомбилејаца се претварали у зомбије.

– Тако је и с људима. Нико није само добар или само зао – рекла би бака Гаца и по ко зна који пут поновила да све разуме, иако није било тако.

Играли смо најчешће игрицу зомбилејаца скривача. То је исто као жмурке, само што сам ја био главни зомбилејац и имао сам помагаче. То су обично били зомбији – Хаск, који се склања од сунца јер на њему може да изгори, и с њим Драунд, за баку најопаснији јер је могао дуго да буде у води, а излазио је само по густом мраку. Е ... кад смо се нас двоје играли *Мајн-крафт* скривача, бака је Драунда поткупљивала слатколедом да би јој *ојросио животи* и да се игра не би пребрзо завршила. Да се разумемо, ја сам јео тај слатколед уместо њега јер зомбији не маре за слаткише.

Деда се није играо с нама због кочења у леђима, а од тога је патио и јазавичар Лео јер је и он био стар. Био сам убеђен да се и деда плаши зомбија зато што ми је увече читао само приче за стварно малу децу и зато што је сваке вечери највећем псу Џекију говорио исто:

– Лаку ноћ и добро нас чувај јер си добио, момче, баш лепу вечеру!

И није то било без разлога! Бакина и дедина кућа налазила се на осами, окружена дрвећем, и ноћу ју је осветљавао само круг жутог светла с бандере и тек понекад месечина.

Ендерман, још један страشان зомби, потпуно црн и с дугим ногама и рукама, био је склопљен баш од најцрњег мрака. Код њега је било страшно то што се никад није знало кад ће нестати и стопити се с мраком и када ће се и где изненада појавити. А кад би се тај појавио, нико не би смео да га погледа у очи никада, баш никада, јер је то био једини спас од њега. Ендерман је одувек волео да краде земљу и грађевинске блокове и да све то одвлачи у своју далеку земљу Енд. Баку је мрзело да игра ту игрицу и да иде чак до земље Енд, која се налазила у најудаљенијем делу дворишта. Зато сам је играо на компјутеру код куће, и то с Михаилом, другом из зграде. Освајање Енда ишло нам је споро пошто смо сваки пут имали тек онолико

времена колико су нам дозвољавали да се играмо пред екранима, а ту су, као што сам већ рекао, сви одреда баш цицијашили.

Бака се углавном држала праве игре скривача из још једног разумљивог разлога. – Једва сам и то научила! – говорила је.

И мада је с временом постајала све вештија у заметању трагова, никад није успевала довољно добро да се сакрије. О Бели и осталим мачкама и кучићима да и не говорим... Стварно нису били мајстори за скривање.

Бар сам тако мислио све док се нисмо изгубили у великом лавиринту, у којем смо се сви нашли. То је још било време када смо сви били на броју и на истом месту. Бака, деда, ја и све наше животиње.

Међу њима је Бела, најкрупнија мачка, била посебно важна јер је на репу имала невидљиве а моћне сензоре; њих би сваки зомби и сваки зомбилејац лако нађушили. Бела је, кад боље размислим, била прејака сила за Крипера с љубичастим очима, који је имао и велику слабост, а за њу би свако морао знати пре него што га сусретне. Једино чега се тај луди зомби прибојавао биле су мачке, а ја сам их имао на располагању чак три, а пре свих Белу!

И ко ли те сад храни, најдража моја мачкетино с немаштовитим именом?! Осећам и данас јасно сигнале сензора с твог репа, мада су слаби, титрави и далеки као ситан звездани песак на небу... Ту си и ниси ту, али, да знаш, често мислим на тебе...

КУЋА НА СЕЛУ

Сваког петка ишао сам код бабе и деде у кућу на селу, некад с мамом и татом, а некад с бака Гацом. Она је долазила по мене својим малим и смешним аутомобилом, који је пућкао, бректао и гасио се на узбрдици. *То је збој њејове дује истјорије*, говорила је бака. Разумео сам да је *истјорија* старост.

У кући на селу било је још много, много лепе истјорије. Тамо се налазило и огромно двориште, у којем су живела три пса – вучјак Џеки, јазавичар Лео и мала мешанка Флекица, коју је бака пронашла код контејнера и усвојила.

Поред њих, у приличној трпељивости и међусобном уважавању, живеле су и три мачке – Лола, Рукавица и Бела. Рукавица је имала предњу десну шапу беле боје и њено име је било маштовито, као и оно керуше Флекице, објаснила ми је бака Гаца. Задиркивала

је деду и говорила му да је белој мачки наденуо име као потпуно немаштовит човек.

То је, разуме се, била Бела!

У дворишту је живело и много кокошака. Неке су биле главроте, неке обичне, с перјаним шаловима око врата. Једна крупна грахоранка била је потпуно слепа и бака Гаца је рекла да њу морамо посебно пазити и хранити јер би угинула без наше помоћи. Деда није давао мачкама да улазе у кућу, али се Бела ушуњавала јер је замишљала да је главна, а ја знам да ме је много волела. Кад би је затекао у мом кревету, деда би се, као, љутио и тада би баку звао пуним именом:

– Габријела, откуд ова мачкетина овде?!

ВЕСНА АЛЕКСИЋ

ЗОМБИДЕЦИ

Прво издање

Уредник

Анђелка Ружић

Лектор

Ивана Игњатовић

Дизајн корица и илустрације

Душан Павлић

Технички уредник

Саша Стефановић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел.: 011 / 30 88 446

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

Мр Љиљана Маринковић, директорка

Штампа

Калиграф, Београд

Тираж

1500

Година штампе

2023

Славко је волео да проводи викенде код баке и деке на селу. Тамо је све било другачије него у граду – по дворишту су трчале животиње, а кућа испуњена старинским стварима деловала је раскошно у односу на мали стан у којем је живео с родитељима. Уместо на екрану, игрице *Мајнкрафт* играо је с баком напољу, у стварности.

Једног лета све се то изненада променило и Славку се учинило да се цела његова породица одједном нашла у неком великом лавиринту, попут оног у *Мајнкрафту*, и ту залутала. Сасвим неочекивано, уз њега се нису затекли зомбилејци, већ другарица по имену Грејс Чен...

www.kreativnicentar.rs

